

Pôstne zamyslenia 2019.

Téma: Naša cesta s Ježišom počas pôstnej doby.

Čo my očakávame od pôstnej doby?

1.pôstne zamyslenie.

Suspírium: Pokory plný, Kriste náš, pokore uč nás zas a zas. Nech slúžime tu ľuďom všetkým a sme len Tvoje, Pane, diatky. Amen.

Text: Evanjelium podľa Matúša 16, 21—27

Bratia a sestry v Pánu!

Z Božej milosti sa nám opäť otvára brána pôstu, ktorý má pre nás kresťanov nielen zvláštny, ale aj hlboký význam. **Ved' pôstna doba nám nanovo stavia pred oči trpiaceho Krista, Jeho kríž, ale najmä bolestnú smrť na Golgote.** To všetko nás núti zastaviť sa, zamyslieť nad sebou, nad svojím životom. Pôstna doba nás každoročne núti pozrieť sa predovšetkým do vlastného vnútra, aby sme si overili či je s nami naozaj všetko v poriadku, a to nielen v občianskom, ale aj kresťanskom živote. Štyridsať dňový pôstny čas je nielen pre kresťanov, ale aj pre mnohých nekresťanov, akými si výstražným znamením, ktoré nás v podobe kríža upozorňuje, že sa čosi stalo, že sa musíme zastaviť, že nemôžeme prehliadnuť túto veľkú historickú tragédiu ľudstva. Je to niečo podobné, ako keď vedľa cesty zbadáme symbolické kríže, ktoré tam po autohavárii postavili ľudia pri strate svojej blízkej osoby, aby to na mnohých vodičov pôsobilo výstražne, že práve na tom mieste navždy vyhasol neznámy ľudský život. Ale vieme, ako to na vodičov pôsobí. Jedni sa aspoň zamyslia nad tým, že niekto na tom mieste zomrel, ale sú aj takí, pre ktorých ani takýto kríž pri ceste nie je žiadnym varovaním a ženú sa plnou rýchlou ďalej.

No žiaľ, tak je to aj s ignoráciou kríža, na ktorom zomieral Ježiš Kristus, mnohým to už asi nič nehovorí, preto aj pôstnu dobu prebehnú v plnej rýchlosti, bez toho, aby si každoročne v čase pôstu uvedomili to Božie STOP. A tak si v pôstnom čase každoročne opakujeme tu známu otázku: **Prečo musel Pán Ježiš Kristus tak trpieť? A čo vlastne bolo cieľom Jeho utrpenia?**

Cez Božie slovo sa aj v tomto pôstnom čase budeme stretávať s mužom bolesti, ako trpí a umiera za nás ľudí, aby tým najmohutnejším a najhlasnejším volaním prehovoril nielen do našej duše, ale aj do nášho svedomia. **Kto sa vážne a pozorne zahľadí na celú tú veľkú drámu Kristovho utrpenia, kto si uvedomí všetky tie hrôzy smrti Ježiša Krista na kríži, ten nemôže zostať nedotknutý a nerozhodný.** Prečítaná časť evanjelia výrazne predstavuje **božský a ľudský moment v živote každého z nás.** Sprítomnime si teda aj my časovo-priestorové rozmery situácie, ktoré tvoria rámec týchto Kristových slov.

Pán Ježiš sa so svojimi učeníkmi nachádzal osamote, mimo palestínskych hraníc, na severovýchode medzi Damaskom a Genezaretským jazerom, na Golánskej vysočine. Bolo to v druhom roku jeho verejného účinkovania. Tento kraj sa stal slávnym pre Petrovo vyznanie viery a pre Ježišov sľub, daný svojim poslucháčom. Práve na tomto mieste, v dôvernom rozhovore hovorí Pán Ježiš svojim učeníkom: „**že musí ísť do Jeruzalema a že musí mnoho trpieť od starších a veľkňazov i zákonníkov a že musí byť zabitý a v tretí deň vstať z mŕtvych.** Reakciu dvanástich si každý môže ľahko predstaviť. Ako vidíme, už vtedy na seba narazili Božie plány a naše ľudské sny. A učeníci znova prehovorili. Znova ústami Petra: Pane, mal by si urobiť nejaké opatrenia proti svojim nepriateľom a ich intrigám. Ukáž, že si Mesiáš, že Pán Boh je na tvojej strane. Musíš byť trochu opatrnejší, prípadne prejsť do protiútok. **Aké je to blízke zmýšľanie možno aj nás kresťanov.**

Či by sme neraz aj my ľudia nechceli byť podobne ako Peter poradcami Pána Boha. Pán Ježiš reagoval takým tvrdým spôsobom, akým sa na púšti obrátil na diabla: „**Chod' za mňa, satan, na pohoršenie si mi, pretože nemyslíš na veci Božie, ale na ľudské.**“ Učeníci ako vidíme, ešte priveľmi milovali pohodlie, dobré meno, spoločenské postavenie, prestíž, aby vedeli chápať Ježiša. Ich zdesenie však ešte vzrástlo, keď Pán Ježiš pripojil slová: „**Ak niekto chce prísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje ma! Lebo kto by si chcel zachrániť život, stratí ho; ale kto by stratil život pre mňa, nájde ho. Ved' čo osoží človeku, ak získa hoci celý svet, ale utrpí škodu na duši? Alebo čo človek dá ako protihodnotu na vykúpenie svojej duše? „**

Vezmime teda na seba každý ten svoj kríž a nasledujme svojho Pána. Možno ten kríž bude nepríjemný, ťažký, možno sa budeme musieť kvôli nemu aj mnohého zrieknuť, všeličo si odoprieť, aby sme svojej duši neuškodili. Amen.

2.pôstne zamyslenie.

Suspírium: Bud', Kriste, pri nás v boji s hriecha tmami, z pút pokušení vytrhni nás včas. Nech sme vždy s Tebou, Pane, a Ty buď vždy s nami. Zachovať slovo Božie pomôž v každý čas. Amen.

Text: Evanjelium podľa Marka 1, 12-15.

Bratia a sestry v Pánu!

Každoročne sa opakujúca pôstna doba je pre nás - kresťanov veľkou príležitosťou, aby sme sa vybrali spolu s Ježišom Kristom na púšť, **ktorá je až dodnes symbolom prázdnoty, samoty a oslobodenia od všetkej hmotnej záťaže.**

V takomto prostredí prežil Pán Ježiš štyridsať dní a spoločnosť mu tvorila nielen divá zver, ale aj anjeli, ktorí Mu slúžili. Aj my bratia a sestry počas štyridsať dňového pôstu máme možnosť usporiadať si svoje vnútro a rôznym spôsobom počuť ten nástojčivý hlas Ducha, prostredníctvom svojho svedomia a Božieho slova.

Každý máme svoju Achillovu pätu a ak sme schopní dôsledne skúmať svoje srdce, skôr či neskôr objavíme akýsi negatívny pól, prameň všetkých svojich mravných pádov, **ktoré nás oberajú o pokoj duše, o pokoj v rodine a o duchovný rozbeh uprostred dnešného sveta.**

Určite aj v tohoročnej pôstnej dobe sa nájdú takí ľudia, ktorí necítia obrazne povedané, **žiadne nabádanie Ducha odobrať sa do púšte, rozhodnúť sa k zmene života, lebo sú presvedčení, že sú v poriadku. Dokážu síce uznať, že aj oni majú chyby - ale kto ich vraj nemá?**

Ide často o ľudí, ktorým sa každý vyhýba a dáva pozor, aby nemusel s nimi bývať, spolupracovať, či ináč prísť do kontaktu.

Neraz v nich vybuchnú city nevôle, pobúrenia, hnevu, ba i nenávisti a každého presviedčajú, že sa im deje krivda.

Samol'úbosť, pohodlnosť, egoizmus, pýcha, márnivosť atď. nás neraz oberajú o schopnosť nielen vidieť, ale aj cítiť a usudzovať, akí vlastne sme.

Najhoršie na celej veci je to, že hriechy ducha sa dostanú ako nebezpečné bacily aj **do vyložene dobrých skutkov a nakazia ich - obdobne ako hniloba i to najkrajšie ovocie.** Bohužiaľ, ani angažovaní kresťania, ba ani my kňazi nemôžeme si byť istí pred týmto nebezpečenstvom, **pred týmto nebezpečným vírusom.** Lebo diabol poľuje aj na nás a možno ešte väčšmi ako na iných.

Preto nás v dnešnom evanjeliu Pán Ježiš aj dnes volá **„Naplnil sa čas a priblížilo sa kráľovstvo Božie; pokánie činite a verte v evanjelium!“**

Výraz **"pokánie"** v Ježišových ústach neznamena postenie sa od jedla, či sebazapieranie sa v niektorých telesných prejavoch života, **ale zmenu spôsobu myslenia, cítenia, rozhodovania a správania sa.**

Koľko vykorených, zlomených, sklamaných, stroskotaných ľudí sa pohybuje po uliciach našich miest a veru aj dedín. **Väčšina z nich sa v podstate nemá zle a podaktorí si môžu kúpiť vlastne všetko, čo chcú.**

V ich vyhasnutých očiach však možno objaviť čosi veľmi nebezpečné - **nenávisť a opovrhovanie sebou.** Majú všetko alebo skoro všetko, ale to pre nich nič neznamená, lebo stratili zmysel pre hodnoty.

Nezmeníme všetko ani za deň ani za dva ani za štyridsať. To sa nepodarí - nech to znie akokoľvek neuveriteľne - ani Bohu.

Lebo premena je vždy spolupráca človeka s Bohom. A ľudská prirodzenosť sa nikdy nemení revolučne, ale iba krok za krokom. Presne si definujme krok, ktorý chceme urobiť, **to, čo sa v tomto pôste s nami musí stať.** Daj nám, milosrdný Bože, múdrosť a odvahu rozísť sa so včerajším pochmúrnym dňom, aj keď nás to bude čosi stáť. Amen.

3.pôstne zamyslenie.

Suspírium: Ďakujeme Ti, Bože náš a Pane, za svetlo z chrámu, ktoré večne v Kristu planie. Pomáhaj nám v tomto svetle žiť, život náš iba činom svetla zasvätiť. Amen.

Text: Evanjelium podľa Jána 2,13 – 25

Bratia a sestry v Pánu!

Evanjelium nám opisuje konanie Pána Ježiša, ktoré je pre človeka neznalého Biblie možno aj sklamaním. Veď nikde v Biblii sa nedočítame, aby bol Pán Ježiš do chrámu niekoho naháňal. **Ale že z neho vyhnal bičom tých, čo nerešpektovali určenie posvätnéj budovy, to nám zaznamenali všetky štyri evanjeliá.**

A svoj postoj nemení ani tam, kde ide o novozákonný dom Boží. Nasilu ani do našich kostolov nikoho neženie, ale zato vyháňa z neho všetkých, čo ho znesväcujú. Chce vyhnáť najmä tých, čo tu prichádzajú „kupčiť“. A takých stretáva nielen medzi nami kňazmi, pre ktorých sa kostol v mnohých prípadoch **stal iba pracoviskom na výkon svojho zamestnania,** za ktoré dostávajú zaplatené, ale kupčia tu aj mnohí veriaci, pre ktorých je chrám Boží akýmsi **svätým obchodným domom,** kde milý Pánbožko predáva zdravie, úspechy a všetky druhy požehnaní za modlitby, ktoré si zaplatíme.

Ako by asi zareagoval Pán Ježiš, keby v niektorú nedeľu len tak „náhodne“ prišiel medzi nás do nášho chrámu?

Dávame my, ktorí sa tu zhromažďujeme najavo svojmu okoliu, že je to dom Boží? Robíme ho svojou prítomnosťou domom modlitby, ktorá môže byť samozrejme aj prosbou, ale nie vyjednávaním s Bohom?

A ak aj vyjednávaním, tak aspoň takýmto: **Pane Bože, za to, o čo Ťa prosím, ti dám všetko, čo som a čo mám.**

A ak pomôžeme Kristovi vyhnáť týmto spôsobom čo len jedného inak zmýšľajúceho „kupca“, potom určite bude Pán Ježiš po každej návšteve svojho domu s nami spokojný.

Aby sme správne pochopili dnešné evanjelium, uvediem najprv niekoľko poznámok. To, čo opisuje evanjelista Ján, sa odohralo v prvej chrámovej predsieni, v nádvorí, do ktorého mohli vstúpiť aj pohania, ak mali záujem o výklad Zákona.

Tento priestor slúžil v dňoch veľkých slávností za tržnicu, kde si židovskí pútnici z Babylonu a z Egypta mohli kúpiť obetné zvieratá a zameniť si peniaze na chrámovú daň.

Krik predavačov i kupujúcich, ktorý sa tu miešal s ručaním dobytku a s cengotom mincí, nebol zrejme ničím povznášajúcim pre tých, čo sa prichádzali do chrámu predovšetkým modliť. **Kňazi tento obchod nielen trpeli, ale ho aj podporovali, zabúdajúc na pravé určenie tohto miesta.** Keď to všetko Pán Ježiš uvidel, zahorel svätým hnevom. Peňazomencom poprevracal stoly a predavačom rozohnal dobytok. Ale tento jeho hnev nebol bezohľadný. Mal svoje medze a svoj presný smer. Znaťelne sa stíšil pred tými, čo predávali holubov na obetné dary pre chudobných.

Aj keď mnohí, počas Jeho prítomnosti cez veľkonočné sviatky v Jeruzaleme uverili v Jeho meno, lebo videli znamenia, ktoré robil, predsa len nezdôveril sa im so všetkým a zároveň aj vysvetľuje, prečo sa im nezdôveril.

Pán Ježiš vedel, že viera tých, ktorých mal pri tejto príležitosti okolo seba, bola len chvíľkovým citovým vzplanutím, prejavom davovej psychózy alebo len obyčajnou vypočítavosťou. On sa zdôveruje len tam, kde nájde úplné príľnutie nielen citom, ale aj rozumom a vôľou, nie pre časné výhody, ale pre tie, ktoré sa dávajú až v nebi.

Vedel, že len ten, kto sa takto k Nemu pripojí a bude Ho nasledovať, s Ním vytrvá vo všetkých skúškach, z ktorých poslednou bude kríž. **Pán Ježiš ich chcel naučiť, že dôvera je príliš vzácna hodnota a nemožno ju klásť len tak do prázdna, do neurčita a prejaviť ju hneď voči každému.** Vyžaduje si solídny, pevný základ. A ten si človek nedá sám. Ten nám môže dať len Pán Boh.

A to aj nás bratia a sestry zaväzuje vyvinúť úprimnú snahu vo dvoch smeroch. **Najprv, aby sme skúmali samých seba,** či máme v sebe dostatočný dôvod pre jeho dôveru, v ktorej by sa nám prostredníctvom svojho slova stále viac dával spoznávať.

A potom, aby sme sa v tomto ohľade snažili spoznať aj tých, ktorým Ho chceme sprístupňovať.

Amen.

4.pôstne zamyslenie:

Text: Evanjelium podľa Lukáša 13, 1-9.

Bratia a sestry v Pánu!

Pôstne obdobie sa vyznačuje tým, že v ňom často počujeme výzvu **k pokániu**. Ale dokážeme správne porozumieť tejto výzve aj v súčasnej dobe? **Nie je to pre mnohých skôr len akási krátka duchovná toaleta, ktorá sa zvykne robiť pred veľkonočnými sviatkami?** Ak teda chceme správne porozumieť výzve k pokániu z dnešného evanjelia, nehľadajme adresáta len v niekom inom, koho hodnotíme svojimi očami, ale sa v tejto chvíli spoločne zamyslíme nad tým, prečo musel Pán Ježiš svojim poslucháčom aj v našom evanjeliu dvakrát pripomenúť: **Nie, hovorím vám.**

Aby sme sa aj cez dnešné evanjelium dostali do reality života, spomeňme si na niektoré tragédie, ktoré sa možno odohrali v nedávnej minulosti.

Cez televízne spravodajstvo sme sledovali tragédie miest a dedín, jedincov a celých rodín. Videli sme aj mimoriadnu solidaritu, ktorá panovala medzi ľuďmi. Ľudia pomáhali postihnutým materiálnymi a finančnými prostriedkami, aby im aspoň trochu zmiernili ich hrozný stav. **Azda sa ale nepomýlim a nepovažujte to ani za cynizmus z mojej strany keď poviem,** že niektorí pomáhali aj preto, lebo boli radi, že práve ich územie a ich domy vody nezasiahli.

No žiaľ my ľudia sme už takí, vieme mať aj súcit, ale aj radosť z toho, že nás nejaká tragédia nezasiahla.

V duchu dnešného evanjelia by sme mohli povedať, že tragédie vznikajú aj preto, aby sme sa my ostatní spamätali a robili pokánie. **Preto nás Pán Ježiš neustále nabáda najrozličnejším spôsobom na zmenu, predovšetkým k duchovnej produktivite.**

V našom evanjeliu sme počuli len tri z nich.

1.Pilát, ktorý je predstaviteľom politických incidentov, ktoré vo svete stále vznikajú a maria ľudské životy. Správmi o vojnách, revolúciách a politických vraždách nás Pán Boh upozorňuje: Môže to vybuchnúť aj v tvojej blízkosti. Naprav sa kým máš čas.

2.Veža v Siloe, ktorá pochovala vo svojich troskách osemnásť ľudí, je zas pripomienkou prírodných katastrof, ako sú zemetrasenia, povodne, choroby, ktoré pochovávajú niekedy v pár minútach stá tisíce. A čím sú nepredvídatejšie, tým silnejšie volajú k pokániu.

3.Podobenstvom o neplodnom figovníku nám chce Pán Ježiš povedať, že Pán Boh na polepšenie každého z nás čaká len určitú dobu. Výzva tohto podobenstva platila kedysi tým, čo ho počúvali priamo z Jeho úst. Bolo to veľké upozornenie pre Židov Dnes ju dostávame my. Ved' sú to práve nečakané tragické udalosti, ktoré majú ľuďom pomáhať, aby zmúdreli a polepšili sa. Pán Boh nás natoľko miluje, že nás takýmto spôsobom stále volá a napomína k zmene života.

Pri zmiernovaní rozličných tragédií je potrebná ľudská pomoc. Je to však len polovica z nášho postoja. Druhou je ochota zamyslieť sa nad vlastným životom, robiť pokánie a polepšiť sa. Ako? Zapamätajme si, že: **Zlo sa necháva tým, že sa koná dobro. A podľa Pána Ježiša, je zlý každý strom, ktorý nerodí dobré ovocie. Preto nás nabáda najrozličnejším spôsobom na zmenu, k duchovnej produktivite. Neprodukuje ani v tomto pôstnom čase iba zelené lístie prísľubov a planých nádejí, lebo Pán Ježiš stále čaká, že sa medzi ním objaví aj ovocie, kvôli ktorému nás tu ponechal ešte tento rok.**

Amen.

5.pôstne zamyslenie.

Suspírium: Aj keď si vedel, Kriste, že ideš trpieť tak ťažko, predsa si pri Jerichu k slepému sklonil sa s láskou. Ó, otvor nám tiež oči ducha, Kriste Pane, daj, nech aj trpiac v kríži blížnym pomáhame. Amen.

Text: Evanjelium podľa Jána 9, 1-41.

Bratia a sestry v Pánu!

Dnes si prostredníctvom prečítaného evanjelia sprítomníme **dojímavý** a aj dnes veľmi aktuálny príbeh so slepcom od narodenia. Ved' určite si všetci dokážeme domyslieť, aké bremeno asi nosili vo svojej duši takto postihnutí ľudia v tých časoch, keď ešte nebola **organizovaná žiadna starostlivosť spoločnosti** a neboli **ani žiadne slepecké ústavy**, ktoré dnes takto postihnutým ľuďom dokážu v mnohom podať pomocnú ruku.

No na druhej strane, si my vidiaci ľudia ani nedokážeme predstaviť, aká radosť asi zachvátila dušu spomínaného slepca od narodenia, keď mu milosrdenstvo a všemohúcnosť Spasiteľa vrátila zrak. **Ved' od tej chvíle** sa už aj on mohol kochať v blankytnom nebi, radovať sa jasou slnka, osviežovať svoje oči na zeleni lesa a lúk, posiatych rôznymi kvetmi, pozeráť na ľúbezné tváre svojich milých a drahých. **Plný úprimnej vďačnosti a oddanosti nakoniec padá pred Ježišom na kolená a podobne ako učeník Tomáš sa klania Ježišovi ako svojmu Pánovi a Bohu.**

No žiaľ nielen v minulosti, ale aj dnes sa stretávame aj s inými slepcami, **ktorí síce majú svoj telesný zrak, ale ich duša je zasiahnutá slepotou nenávisťi, úzkoprsosti, maličkosti, namyslenosti a zloby.** Ak sme pozorne počúvali celý ten pomerne dlhý evanjeliový príbeh, nemôžeme prehliadnúť, aký bol ten človek úprimný, otvorený, vďačný, dôsledný, čo vidieť na jeho správaní sa po uzdravení. Farizeji ho síce terorizujú, zle s ním zaobchádzajú, vylučujú ho zo synagógy, ale on ostáva neochvejný.

Skúsme ho v duchu porovnať s tzv. **duchovnými slepcami**, ktorí si sami zatvárajú oči pred zjavnými skutočnosťami, ktorých vnútorne zaslepuje ich nenávisť a pýcha. Nedovoľujú, aby lúče milosti prenikli do ich sŕdc, aby aj z ich očí odstránil lekár duší clonu súmraku, ktorá im zastiera videnie.

Hoci je dnešný úryvok evanjelia trochu dlhší, predsa nie je nudný. Uzdravenie spomínaného slepca od narodenia a všetky tie peripetie, ktoré následkom toho prežíva, **sú akoby krátkym románom, ktorý má v sebe skrytú veľmi poučnú myšlienku.**

Pokúsme sa ju dnes vypátrať. V našom príbehu okrem Spasiteľa vystupujú aj rôzne postavy, s rôznymi a veľmi zaujímavými charakterovými vlastnosťami.

Vystupujú tu zaslepení predstavitelia synagógy, ktorí nechcú prijať zrejmu skutočnosť učineneho zázraku, ale tvrdohlavo ostávajú pri svojom úzkoprsom, ohraničenom a zlostnom postoji voči Ježišovi. Oni sú sebe Zákon i Prorokmi, nemajú záujem o Božie veci, ale v prvom rade, aby realizovali seba.

Spomínajú sa tu aj rodičia uzdraveného slepca, ktorých charakter nie je pre nás nasledovania hodným príkladom. Sú bojzliví, premenliví, dvojtvárni, servilne poslušní, vypočítaví, ktorým ide – ako sa zdá – viac o svoju istotu, ako o šťastie ich syna a chýba im úprimná vďačnosť voči Tomu, ktorý zbavil ich dieťa neutešeného stavu.

Ale všetka česť patrí uzdravenému slepcovi, ktorý sa v danej situácii nedal ani zmiast' ani zastrašiť, ale sa so všetkým dokázal priam vtipne vyrovnáť. Jeho veľká irónia spočívala najmä v tom, že keď zbadal zlobu pohlavárov, položil im naoko naivnú otázku: **Prečo sa toľko zaujímate o toho kto ma vyliečil? Chcete sa aj vy stať jeho učeníkmi?** Nedbá na to, že ho vylúčili zo synagógy. A vrchol svojej úprimnej prostoduchosti prejavuje, keď plný vďaky padá na kolená pred božským Spasiteľom.

Možno by bolo aj pre nás bratia a sestry veľmi užitočné, keby sme si tento príbeh ešte doma niekoľko krát v pokoji prečítali a pozorne sledovali jednotlivé tváre, ktoré sú v tomto príbehu tak verne vykreslené. **Ved' určite sa aj v našej dobe stretávame s podobnými typmi ľudí a v podobných životných situáciách.** Či nie sme niekedy aj my tak trochu úzkoprsí sebeckí, nevidaní, svojvoľní, zlostní, akí boli predstavení synagógy? Ó, veď my sme zbožní – povedia si niektorí! Ale takí sa navonok javili aj predstavení synagógy, alebo sa aspoň za takých pokladali. Kto chce Pána Ježiša úprimne nasledovať, mal by sa s radosťou pripojiť k Jeho vykupiteľskému utrpeniu. Preto vyzbrojení svojou vierou ochotne prijímame aj utrpenia, a to vo vedomí, že Pán Boh nám dá silu ich aj znášať. **„Boh je verný, On nedopustí pokúšať vás nad možnosť, ale s pokušením spôsobí aj vyslobodenie, aby ste ho mohli zniesť.“** (1K 10,13). Každé utrpenie nás len približuje k Bohu a v duši človeka sa práve trpezlivým znášaním utrpenia vytvárajú vzácne drahokamy prirodzených a nadprirodzených hodnôt.

Amen.

6.pôstne zamyslenie.

Suspírium: Hosana! – Ti, Kriste, chceme volať stále za to, že si za nás trpel, niesol kríž. Ó, zažeň preč od nás utrpenia, žiale, ak aj bolesť príde, Ty, ju, Pane, stíš. Pridávaj nám viery, že nám pre svoj kríž, z milosti všetky hriechy odpustíš. Amen.

Text: Evanjelium podľa Jána 13, 1

Bratia a sestry v Pánu!

Kto z nás by sa nechcel pridať k zástupu tých, ktorí boli tak slávnostne naladení, že dokázali z plného hrdla volať: „**Hosana Synovi Dávidovmu! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosana na výsostiach!**“

No neviem, ako by sme dokázali odpovedať na otázku, ktorá nielen tým istým ľuďom v Jeruzaleme, ale aj samotnému Pilátovi narobila toľkopróblémov: : „**Čo teda urobím s Ježišom, ktorý sa menuje Kristus?**“

Bojím sa bratia a sestry, že aj počas tohoročnej pôstnej doby sa nájdú takí, ktorí zostanú v zástupe nepriateľov cirkvi a budú verejne kričať: „**Ukrižuj Ho!**“

Nemám dnes v úmysle venovať veľkú pozornosť zástupom, ktoré sú mimo kresťanského spoločenstva. Ale chcem spolu s vami bratia a sestry **venovať aspoň krátku pozornosť tajomstvu**, prečo Pán Ježiš ide do Jeruzalema s takou poslušnosťou voči svojmu nebeskému Otcovi?

Počuli sme v našom evanjeliu: „**Bolo pred veľkonočnými slávnosťami. Ježiš vedel, že prišla Jeho hodina odísť z tohto sveta k Otcovi a keďže miloval svojich, ktorí boli na svete, dokonale im preukázal lásku.**“ Záleží len na nás bratia a sestry, ku ktorému zástupu sa pridáme a s kým chceme prežívať Kristovo utrpenie?

Či so Šimonom Cyrenejským, ktorý sa namáha a pomáha niesť Kristovi ťažký kríž?

Či so ženami, ktoré nad Ním žialia a oplakávajú Ho a to aj napriek tomu, že práve im Ježiš povedal: „**Dcéry jeruzalemské, neplačte nado mnou. Ale nariekajte radšej nad sebou a nad svojimi dieťkami.**“

Či so stotníkom, ktorý dokázal správne rozoznať práve cez sprievodné úkazy, akými bola roztrhnutá chrámová opona, trasúca sa zem, pukajúce skaly, otvárajúce sa hroby a vstávajúci mŕtvi, že Ježiš bol naozaj spravodlivý a že je to skutočne Boží Syn.

Alebo s Judášom, ktorý po zrade vrátil veľkňazom a starším tridsať strieborných a pred všetkými uznal, že zhrešil a zradil nevinnú krv?

Či s Petrom, ktorý sa veľmi dlho ukrýval, zaklínal a prisahal, že nezná toho človeka a predsa sa v poslednej chvíli rozpomenul na Pánovo slovo: „**Prv, než kohút zaspieva, tri razy ma zaprieš a potom vyšiel a žalostne zaplakal?**“

Alebo s Pilátom, ktorý sa pýta za mnohých vladárov podobného zmýšľania: Akú žalobu máte proti tomuto človeku, lebo sám nedokázal odpovedať na otázku: „**Čo teda urobím s Ježišom, ktorý sa menuje Kristus?**“ Ba nepočul ani odpoveď na otázku: „**Čo zlého urobil tento? Nenašiel som na Nom víny, pre ktorú by zasluhoval smrť.**“

Či dokonca s tými, ktorí Ho znevážili šarlátovým plášťom, vencom z trnia, pľuvaním do tváre, bitím trstinou po hlave a posmešnými výkrikmi len z ďaleka čakajú ako to všetko dopadne?

História o utrpení Ježiša Krista sa končí informáciou: „**Jozef privalil veľký kameň k otvoru hrobu a odišiel.**“

No my už dnes vieme bratia a sestry, že ani ten veľký kameň nezabránil tomu, aby sa na Ježišovi splnila Otcova vôľa. A tu sme už pri konkrétnej situácii aj svojho osobného postoja, veď sa predsa modlíme: **Buď Tvoja vôľa, ako v nebi tak i na zemi...**

Náš svet sa stále zmieta v bolestiach krížov, ktoré na nás doliehajú.

Raz si ich musíme niesť sami, inokedy sa možno aj nad nami zmilujú ľudia, ktorí majú v sebe cit spolupatričnosti sú ochotní prijať na seba aj bremeno iného človeka. Dnes nám Pán Ježiš Kristus odkazuje: „**Kto chce prísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje ma!**“

Za tých, ktorý Ho aj dnes ešte stále znevažujú prosí: „**Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia.**“

A zároveň nás tu zhromaždených prosí, ako kedysi učeníkov: „**Zostaňte tu a bďte so mnou!**“ Urobme tak, bratia a sestry, aspoň v tomto tichom týždni, ktorý máme pred sebou.
Amen.

7.pôstne zamyslenie.

Text: J 18,1-2 Mt 26,36-41 Mk 14,32-38 L 22,29-42

Bratia a sestry v Pánu.

Vstupom do getsemanskej záhrady začína Pán Ježiš dávno predpovedanú rozlúčku. Ďalší úsek svojej cesty už musí prejsť sám. Takto sa postupne vydeľuje z kruhu tých, ktorých mal tak rád. No nebola to pre Neho tá najväčšia bolesť, ako sme to počuli z nášho evanjelia.

Tou oveľa väčšou bolesťou pre Neho bolo to, keď Ho spomedzi seba vydeľujú práve jeho najbližší, keď ako človek potrebuje ich spoluúčasť a pochopenie a oni Ho nechávajú osamoteného. Všetci na základe osobných skúseností poznáme dva typy zážitkov: **radostné a smutné.** Obidva typy potrebujeme prežívať preto, **aby sme si ich vzájomne vážili.** Lebo aj smútok, aj radosť formujú našu osobnosť. Môžeme povedať, že celý Ježišov život sa pohyboval medzi týmito dvoma skutočnosťami.

Prežíval radosť zo svojho poslania, z ľudí, ktorí Ho počúvali a ktorí uverili Jeho slovám.

Prežíval aj smútok, lebo mnohí Ho nenávideli, vysmievali sa Mu a chceli Ho zabiť, čo sa im aj napokon podarilo. Ježiš nás učí, že podobný život čaká aj nás.

Cirkev sa vždy usilovala spájať významné náboženské udalosti s určitým stupňom radosti. Ak si spomenieme napríklad na konfirmáciu, či sobáš, alebo krst našich detí, boli to udalosti, ktoré nás naplnili radosťou. Ale práve pri takýchto príležitostiach rezonuje otázka: čo ďalej, keď slávnosť pominie? Ježiša po slávnostnom vstupe do Jeruzalema čakalo utrpenie a smrť. Čosi obdobné čaká aj nás. **Určite nie vždy v tom zmysle, že nás čaká len utrpenie a bolesť.** Ale v tom zmysle, aby človek ostal verný radostnému zážitku aj vo všedných dňoch života.

Naša krížová cesta spočíva predovšetkým v zodpovednom živote, prežívanom v duchu Ježišovho posolstva. Lebo aj my často pociťujeme výsmech sveta, výsmech z toho, že zachovávame prikázania, že veríme učeniu cirkvi a pokladajú nás za naivných, keď chceme zlepšiť tento svet.

K tomu sa pridávajú aj naše slabosti, pády, psychické a fyzické utrpenia. V tom všetkom sme, okrem hriechov, podobní Ježišovi, ak to dokážeme prijať.

Vstupujeme do týždňa, v ktorom sa budú odohrávať najväčšie udalosti našej spásy. **A my sme počuli, že nevernosť tých najbližších bolela Ježiša dvojnásobne.** Aby sme tú hodinu temnosti nerobili ešte tmavšou, dobre si všimnime, čo im hovorí Pán.

Najprv vyzýva: **Zostaňte a bdejte so mnou!** Potom: **Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia!** A nakoniec: Vstaňte a poďte! Duch je síce hotový, ale telo mdlé!

So živou vierou a láskou sa s nimi spojme, aby sme na budúcu nedeľu mohli s radosťou osláviť sviatky našej viery.

Amen.

ThMgr. Ján Podlesný